

Evangelizáció

Lekció: Zsolt. 139.
Textus: Lk. 5.1-11

2002. febr. 3.
Gazdagrét

Egy elhívás története

Kevés szebb és izgalmasabb történet létezik, mint az, amikor valakit Jézus Krisztus elhív a vele való kapcsolatra, a követésre. Szépek ezek a történetek, mert Jézus szeretete és jósága mutatkozik meg bennük az ember sokféle rútsága közepette. Izgalmasak, mert a legváratlanabb fordulatokkal bírnak; nincs két egyforma elhívás - nemcsak az Újszövetségben, hanem a közöttünk jelen lévő Jézus követők, azaz keresztyének életében sem. A ma olvasott rész arra hív minket, hogy legyünk részesei az egyik első tanítvány, Simon Péter elhívásának.

I. A hallgatás és befogadás időszaka

Nagy sokaság veszi körül Jézust a Genezáret-tó partján. Minden oldalról körülveszik, nyomják, szorongatják, mert hallani akarják, amit mond. A tömeg természete a hangzavar; minél többen vannak, annál hangosabbak; minél hangosabbak, annál közelebb akarnak jutni Jézushoz, hogy hallják őt. Jézus így teljesen beszorul a tópartra. Meglát két csónakot, amelyekből a halászok éppen kiszálltak. Ő beszáll Simonéba, egy kicsit beljebb mennek, és onnan beszél a sokaságnak. A víz viszi a hangot, ugyanakkor szabadságot biztosít neki. Jézus tanít.

Tanítása vonzotta az embereket. Kapernaumban *"álméltak tanításán, mert szavának hatalma volt."* (4.32) Ugyanez a hatalom, erő mutatkozott meg gyógyításaiban, szabadításaiban (4.40-41). Az emberek szomjaztak mindarra, amit Jézus hozott.

Simon is ezzel a csodálással teljes vonzalommal hallgathatta őt. Ült mellette a csónakban, hallotta a tanítását, látta a már lecsendesedett embereket, amint szinte itták Jézus szavait. Mindazt, ami később vele történt, meg kell hogy előzze ez a figyelem.

Az elhívás a hallgatás és befogadás, az "ismerkedés" időszakával kezdődik sokak számára ma is. Valami Jézus Krisztus vonzáskörébe visz. Ami korábban lényegtelen, mellékes, sőt, talán egyenesen visszataszító volt, az egyszer csak érdekessé, vonzóvá válik. Nem mondod, hogy hiszel Jézusban, mégcsak azt sem, hogy hinni akarsz. De valami történik benned, hiszen közömbösből keresővé lettél. Van, aki a Bibliát veszi elő egyre gyakrabban, van, aki keresztyén ismerőseit közelíti meg, van, aki istentiszteletre kezd járni. Sokszor maga sem tudja, hogy mi indítja őt minderre. De tény, hogy egyre nagyobb figyelemmel és örömmel foglalkozik azzal, amit Jézus mondott és cselekedett.

Erre az időszakra nagy szükség van. Jézust, az ő személyét, tanításának lényegét meg kell ismerni. Itt azonban nem csupán információgyűjtésről van szó. Ez az "ismeret" elkezd az ember életének legkülönbözőbb területeit megvilágítani, bizonyos dolgokat átrendezni. Változó, hogy kinek mennyi idő szükséges ehhez. Ugyanakkor ez még nem Krisztus követés. Ezért, amikor befejezte tanítását, Jézus így szólt Simonhoz: *"Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóitokat fogásra!"*

II. Az engedelmesség mozzanata

Jézus nem hagyja Simont a vonzódó, az álméltak hallgató, a távolról lelkesedő szerepében. Követésre, tanítványságra szóló elhívás története ez. Ezért Jézus Krisztus parancsot ad Simonnak.

Eddig Jézus arról beszélt, amiben ő az illetékes. Simon nem gondolja, hogy jobban tudna tanítani az Isten Országáról, mint a Mester. A halászat, a mindennapi életnek ez a területe azonban más kérdés. Itt Simon Péter a szaktekintély: *"Mester, egész éjszaka fáradtunk ugyan, és semmit sem"*

fogtunk... " Más szóval: Jézus, ebben a kérdésben nem jól beszélsz. Ha éjjel nem volt fogás, hogy lenne nappal? Sok mindent mondhatott volna még a halász: fáradt vagyok, ne kezdjük újra; értelmetlen ilyenkor próbálkozni; mit szólnak a többiek, ha látják, milyen bolond dologba kezdek... "... *de a te szavadra mégis kivetem a hálót.*" Furcsa, amit kérsz, Jézus, de mivel *Te* kéred, megteszem - mondja Simon. Eddig figyelt és hallgatott, most azonban cselekednie, bizonyos értelemben kockáztatnia kell. Eddig azt hallgatta, amit Jézus mindenkinek tanított, most azt kell tennie, amit Jézus kizárólag neki mond. A hallgatásnak, az "ismerkedésnek" nem volt olyan tétje, mint a személyre szóló parancsnak, az engedelmisséget váró felszólításnak. A hallgatás Jézus vonzáskörében csodálatos és könnyű, az engedelmisségnek ára van és kockázatos. Simonnak döntést kell hoznia, hogy mit csinál.

Az elhívás-történetek állandó és megkerülhetetlen része ez a mozzanat. Egyszer eljön az idő - Jézus hozza el - , amikor Jézus megszólítja az addig "ismerkedőt": "*Evezz a mélyre!*" Amíg a mélység a tó belsejét jelentette ott és akkor, hallhatjuk Jézus szavait úgy, mint ami kérése nehéz, kockázatos, érthetetlen voltára utal.

Ez a kérés, vagy inkább parancs, olyan területen szólít meg, ahol azt gondolod, hogy te vagy a tekintély. Sok jó és érdekes, lelkesítő gondolat lett már a tiéd, de mindez a "vallás", a "hit" világához tartozik - véled - s nem kell, hogy az elevenedbe vágjon. Jézus azonban egyszer csak abba szól bele, amiben te tartod magadat a mesternek, és őt idegennek látod. A hallgatás, az "ismerkedés", az elkötelezettség nélküli szemlélődés idejének vége; Jézus Krisztus benned elkezdett munkája tovább kell hogy menjen.

Evezz a mélyre, és vessétek ki hálótokat fogásra! Mit jelenthet ez?

Valakivel haragban vagy. Nem beszéltek, és megfogadtad, hogy amíg ő nem keres meg téged, semmi nem változik. Jézus azt mondja: menj, bocsáss meg neki, vagy kérj bocsánatot tőle.

A munkád világában. Kikristályosodik előtted egy döntés lehetősége: az egyik oldalon a biztos előnnyel járó, ámde tisztességtelen, a másik oldalon az igaz, de bizonytalanságot szülő választás. Evezz a mélyre!

Életed bármely területén, a mindennapok világában, ahol úgy gondolod, jól kiismered magadat, és kezdedben tartod a dolgaid, egyszer csak megszólít: Evezz a mélyre! - Indulj el, kezdj újat, hagyd ott a beváltat, mondd nemet a hamisra, vállald a kockázatot!

Simon így felelt: "... *a te szavadra mégis kivetem a hálót.*"

III. Isten megtapasztalása

Simon engedelmeskedik és csoda történik: nagy mennyiségű halat kerítették be a hálójukkal. Lukács evangélista többszörösen is hangsúlyozza a fogás gazdagságát: olyan sok hal akadt a hálóba, hogy azok szakadozni kezdtek, majd pedig amikor az odahívott társaik segítségével két hajót is megtöltöttek a halakkal, azok majdnem elsüllyedtek. A hálók szakadoznak, a hajók süllyedeznek, minden kevesebbre van méretezve, mint amit a jézusi csoda terem. Az emberi eszközök, az emberi tervezés, az emberi elképzelés nem bírja magábfoglalni és magában tartani azt, amit Jézus képes adni. Az isteni csoda gazdagsága minden emberi számítást felülmúl. Ez az, amit Simon megtapasztal akkor, amikor engedelmeskedik Jézus furcsa és kockázatos szavának.

A "megtelés" (v.7), és így a túlcsofordulás Lukács evangélista egyik sokat használt kifejezése (az Újszövetségben 24 alkalommal, ebből 21 Lukácsnál - az evangéliumban és az Ap.Cselben). Leggyakrabban a Szentlélekkel való megtelésre, beteljesedésre használja, míg máskor az Istentől való idő, alkalom elérkezésére, vagy éppen az evangélium által keltett haraggal történő megtelésre. Ennek alapján mondhatjuk, hogy szinte mindig a gazdag Isten hatalmas cselekedeteire mutat.

Simon is sokkal többet tapasztal, él itt át, mint egy kirívóan ritka, bőséges halfogást. Isten gazdagságából, teljességéből, túlcsoforduló szeretetéből lát meg valamit Jézusban. Jézust kezdi megismerni más fényben. Hogy ez mennyire így van, azt jelzi, hogy a csodás események után nem azt mondja, hogy Uram Jézus, adj máskor is ilyen fogást, hogy könnyebb legyen az életem, vagy

nem a - bizonyára nagyértékű - zsákmány elhelyezése a legfőbb gondja. Valami egészen más problémája lesz.

"Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!" Jézus isteni gazdagságával szemben nem tehet mást, mint hogy felismeri a maga hiányát, szűkmarkúságát, töredékes és elégtelen voltát. Nemrég még így szólt kételkedve: *"Mester, egész éjjel nem fogtunk semmit, de a te szavadra..."* - most pedig a földreesve imádja az Urat. A csoda, Isten megtapasztalása, amely az engedelmességet követi, nemcsak Isten gazdagságát, de az ember szegénységét is felszínre hozza. A valóság láthatóvá lesz Simon számára.

Miért kell Simonnak engedelmeskednie egy furcsa dologban? Azért, hogy megtanuljon hinni, azaz magát teljesen Jézusra bízni. Mert amíg a csónakból figyeli, hallgatja a Mester, amíg érdeklődik és "ismerkedik", addig nem lehet Krisztus követéséről, élete odaszánásáról beszélni. Amíg nem tapasztalja meg Isten gazdagságát, és ezzel együtt elkerülhetetlenül a maga szegény, bűnös voltát, addig azt hiszi, hogy ő az élete mestere. Addig nem esik remegve Jézus lábaihoz, felismerve az ő Istenségét és dicsőségét. És addig nem is hallja meg az elhívás szavát, azt a szót, ami mindent újjá tesz az életében: *"Ne félj, ezentúl emberhalász leszel!"*

Simon Péter biztosan nem tudta még, mi mindennek kell történni Jézussal, majd pedig ő vele is ahhoz, hogy beteljesedjen ez az elhívás. De ahhoz eleget tudott már, hogy mindent elhagyva kövesse őt...

Íme, így hívta el Jézus Krisztus Simon Pétert az ő követésére. És bár bennünket nem a csónakban tanít, nekünk nem mondja, hogy vessük ki hálóinkat, valamint halak nagy sokaságát sem fogjuk, mégis hasonlóan munkálkodik bennünk is. Amennyiben hatással van rád, engedd magad vonzásába és hallgasd őt, "ismerkedj" vele. Ha már régóta így vagy közelében, vedd észre, ha személyesen szólít és parancsol: engedelmeskedj! Engedd, hogy megmutassa csodálatos gazdagságát, isteni szentségét - és ne vonakodj szembesülni szegénységeddel, bűnös voltoddal. Ha pedig így találkozta vele, ő elhívott tanítványának, mindent kezébe téve - kövesd őt! ÁMEN!